

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: RNDr. Ing. V. E. .**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015, č. j. 3351/DS/2015, JID: 109294/2015/KUUK/Piš,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 11. 8. 2015, č. j. 3351/DS/2015, JID: 109294/2015/KUUK/Piš, kterým žalovaný zamítnul jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mostu, Odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 3. 2015, č. j. MmM/037070/2015/OSČ-P/PŠ, jímž správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 16. 9. 2014 ve 23:45 hodin v Mostě, ul. Václava Talicha, stál s motorovým vozidlem tovární značky Citroën, RZ: „X“ v působnosti vodorovné dopravní značky V 12c – „Žlutá čára souvislá“ na místě, kde to bylo touto značkou zakázáno, čímž porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. V souladu s tím mu byla dle ust. § 125c

odst. 4 písm. f) téhož zákona a s přihlédnutím k ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a dle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že s tvrzením správního orgánu I. stupně, potažmo žalovaného, o spáchaném přestupku a s uloženou pokutou nesouhlasí. Celý spor je dle jeho názoru založen na posouzení otázky, zda na uvedeném místě, kde stál svým vozidlem, je či není platná dopravní značka V 12c. Žalovaný přitom zaměňuje pojem oprávněnost (zákonnost) dopravního značení a platnost dopravního značení. Žalobce nezpochybňuje, že je povinen se uvedenou vodorovnou značkou řídit, nicméně namítá, že v místě, kde mělo dojít ke spáchání přestupku, nebyla tato značka platná. Jak totiž vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83 (dostupného též na www.nssoud.cz), na nějž poukazoval sám žalovaný, aby bylo možné značku považovat za platnou, musí být splněny 3 podmínky: stanovena místní úprava provozu, a to k tomu příslušným správním orgánem, přičemž provedení dopravní značky musí odpovídat zákonným a podzákonným normám.

V uvedeném případě však provedení žluté čáry neodpovídalo vyobrazení dopravní značky V 12c „Zákaz zastavení“ dle Přílohy č. 4 k vyhlášce č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška provádějící pravidla provozu“), resp. dle zásad pro vodorovné dopravní značení schváleného Ministerstvem dopravy pod č. j. 354/2005-120-STSP/1 s účinností od 15. 8. 2005 (dále jen „zásady značení“), neboť předmětná čára nebyla umístěna v požadované vzdálenosti 125 mm od obrubníku či těsně u něj. Z této skutečnosti žalobce dovozuje, že se o dopravní značku nejednalo, a proto z jeho strany nemohlo ani dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku, z jehož spáchání byl uznán vinným. V souvislosti s odůvodněním napadeného rozhodnutí pak doplnil, že v uplynulých 3 letech spáchal celkem 3 přestupky proti pravidlům silničního provozu. Je tomu však proto, že vozidlo užívá často, a proto je i pravděpodobnost přestupků statisticky vyšší – v daných případech nicméně svou vinu vždy uznal.

S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že dle žalobních důvodů je zřejmé, že žalobce nerozporuje procesní postup správních orgánů a omezuje se toliko na zpochybnění existence předmětné dopravní značky na místě spáchání přestupku. Konstatoval proto, že součástí správního spisu je mimo jiné i úřední záznam městské policie Statutárního města Most ze dne 24. 11. 2014, č. j. 2014/22244, s podrobnou fotodokumentací. Z uvedených fotografií je patrné, že vozidlo, jehož řidičem byl v rozhodné době žalobce, je na místě zaparkováno podél jasně viditelné souvislé žluté čáry, a to po celé délce vozidla. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem uvedeným správním orgánem I. stupně, že účastník silničního provozu nemůže sám činit soudy o zákonnosti dopravních značek a na základě svého úsudku se rozhodovat, zda se jimi bude řídit – k obdobnému závěru ostatně dospěla i judikatura Nejvyššího správního soudu ve shora uvedeném rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83 (dostupného též na www.nssoud.cz).

Zákazové značky (včetně značky V 12c) jsou opatřením obecné povahy, a tedy správním aktem, na něj je nutno nahlížet jako na zákonné, dokud není prokázán opak. Přestože tedy značka nebyla vyvedena zcela v souladu s parametry obsaženými v zásadách značení, bylo

nepochybné, že se jedná o vodorovnou dopravní značku č. V 12c, jež označuje úsek, kde je zakázáno zastavení a stání tak, jak má její vyobrazení na mysli vyhláška provádějící pravidla provozu, a žalobce tudíž byl povinen se jí řídit. Kromě toho žalovaný též upozornil na to, že žalobce nikterak neosvětlil, jaký jiný eventuální výklad by mohla předmětná dopravní značka připouštět, resp. z čeho dovozuje, že se o dopravní značku nejedná. Pokud proto žalobce rozporuje její existenci, může tak učinit např. prostřednictvím podnětu, v rámci řízení o uložení pokuty však jeho námitka není relevantní.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítnul.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval svoji předchozí argumentaci a zdůraznil, že neplatnost značky dovozuje z jím předložené fotodokumentace skutečného stavu, jenž je v rozporu se zákonnými a podzákonnými normami. Zcela na okraj pak zmínil, že uvedené dopravní značení na místě bylo dodatečně dáno do souladu s vyhláškou provádějící pravidla provozu, a to i bez jeho podnětu.

Soud ve věci rozhodnul bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem vyslovili účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) souhlas.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 24. 11. 2014 byl městskou policií Statutárního města Most sepsán úřední záznam o přestupku proti zákonu o silničním provozu, k němuž mělo dojít dne 16. 9. 2014 ve 23:45 v ul. Václava Talicha v Mostu v důsledku stání vozidla RZ: „X“ v zóně zákazu stání. Jako vlastník vozidla byla ztotožněna paní A. S., bytem „X“. Přílohou úředního záznamu byl i obrazová fotodokumentace, z níž vyplývá poloha vozidla vůči zřetelně viditelné žluté čáře umístěné na chodníku mimo jeho obrubník.

Na základě žádosti o sdělení údajů k osobě ze dne 5. 1. 2015 sdělil vlastník vozidla správnímu orgánu I. stupně, že v době spáchání přestupku řídil předmětné motorové vozidlo žalobce a správní orgán I. stupně proto proti této osobě zahájil správní řízení o přestupku. V něm žalobce uplatnil totožné námitky ohledně neplatnosti předmětné značky umístěné v rozporu s požadovanými technickými parametry, správní orgán I. stupně však v rozhodnutí ze dne 26. 3. 2015, č. j. MmM/037070/2015/OSČ-P/PŠ, jeho námitku vyhodnotil jako nedůvodnou s tím, že přestože značka neodpovídala zcela zásadám pro vodorovné dopravní značení, nebylo na účastníku silničního provozu, aby její platnost posuzoval. Sám žalobce

si navíc (s ohledem na skutečnost, že v dané lokalitě má přechodné bydliště) byl místní dopravní situace vědom. Na základě uvedeného proto prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil, a proto mu v souladu se zákonem o silničním provozu uložil pokutu ve výši 1.500,- Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno shora.

Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Podle ust. § 61 odst. 2 zákona o silničním provozu je místní úprava provozu na pozemních komunikacích úpravou provedenou dopravními značkami, světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály nebo dopravními zařízeními.

Podle ust. § 62 odst. 1, 5, 6 zákona o silničním provozu se rozlišují dopravní značky svislé a vodorovné. Prováděcí právní předpis stanoví význam, užití, provedení a tvary dopravních značek a jejich symbolů. Dopravní značky, světelné a akustické signály, dopravní zařízení a zařízení pro provozní informace musí svými rozměry, barvami a technickými požadavky odpovídat zvláštním technickým předpisům.

Podle ust. § 64 zákona o silničním provozu se vodorovné dopravní značky užívají samostatně nebo ve spojení se svislými dopravními značkami, popřípadě s dopravními zařízeními, jejichž význam zdůrazňují nebo zpřesňují. Vodorovné dopravní značky jsou vyznačeny barvou nebo jiným srozumitelným způsobem; přechodná změna místní úpravy provozu na pozemních komunikacích je vyznačena žlutou nebo oranžovou barvou.

Vyhláška provádějící pravidla provozu (ve znění účinném do 31. 12. 2015) stanoví v Příloze č. 4 vzhled a tvary vodorovných dopravních značek.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Podle odst. 4 písm. f) citovaného ustanovení se za přestupek se uloží pokuta od 1.500,- Kč do 2.500,-Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).

V dané věci žalobce jako podstatnou okolnost nesprávného právního posouzení žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, v přezkoumávaném správním řízení namítal, že nebyl povinen řídit se vodorovnou dopravní značkou za situace, kdy tato značka nesplňovala požadavky pro její provedení stanovené technickými předpisy, resp. kdy mu vzhledem k této okolnosti ani nemohlo být zřejmé, zda se o dopravní značku jedná.

Soud v rámci řešení této otázky vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, (dostupného též na www.nssoud.cz), na který již poukazovali oba účastníci. Nejvyšší správní soud dovodil, že: „*zákazová dopravní značka č. V 12c „Zákaz zastavení“ je opatřením obecné povahy, jelikož naplňuje jeho materiální znaky. Je tudíž správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. [...] S ohledem na zásadu ignoratia legis non excusat se přitom [nikdo] nemůže ospravedlňovat, že neví, co daná značka symbolizuje a k čemu jej zavazuje [...], a že by se mohlo jednat*

o značku, kterou by nebylo třeba respektovat. Pokud by však skutečně nějaké pochybnosti měl, jednalo by se toliko o jeho soukromý názor, který mu však neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit.“

Soud uvádí, že se shora uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu se ztotožnil. Dopravní značky, jakožto opatření obecné povahy, tedy konkrétně-abstraktní správní akty, které stojí na pomezí mezi právním předpisem a individuálním rozhodnutím, je obecně třeba považovat za zákonné až do doby, než dojde k prohlášení jejich nezákonnosti. Toto prohlášení je však možné učinit toliko zákonným způsobem, včetně správní žaloby na zrušení opatření obecné povahy ve smyslu ust. § 101a a násl. s. ř. s., jež stanoví, že: „*Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.*“ Ad contrario proto platí, že správní orgán v řízení o přestupku k této úvaze zmocněn není, stejně tak nemůže uvedenou zákonnost přezkoumávat v rámci přezkumného řízení proti rozhodnutí o přestupku ani soud. Za situace, kdy proto bylo na předmětnou zákazovou značku nutno pohlížet jako na zákonnou, nebyl žalobce oprávněn si o její platnosti činit vlastní úsudky a rozhodnout se o jejím nerespektování.

Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že značka byla – jak ostatně nerozporoval ani žalovaný – provedena nestandardním způsobem, jenž výslovně neodpovídal požadavkům stanoveným příslušnými technickými normami. Podstatné pro danou věc je toliko okolnost, zda na straně žalobce mohla existovat důvodná pochybnost, že se o značku vůbec nejedná. To však žalobce nikterak neprokázal, namísto toho se toliko omezil na konstatování, že: „*na místě je nějaká žlutá čára na chodníku, ale její provedení se neshoduje s vyobrazením dopravní značky V 12c dle vyhlášky č. 30/2001 Sb.*“.

Z vyobrazení předmětné značky v Příloze č. 4 citované vyhlášky je dle soudu skutečně zřejmé, že tzv. „žlutá čára“ vymezující úsek, kde je stanoven zákaz zastavení, má být zakreslena na vozovce (technické předpisy pak připouští i obrubník), nikoliv na chodníku, jak tomu s ohledem na přiloženou fotodokumentaci bylo v daném případě. Toliko z tohoto faktu však nelze automaticky dovozovat, že by se o značku nejednalo. Žalobce přitom neuvedl, jaký jiný význam dané „čáře“ připisoval, resp. v důsledku čeho nabyt přesvědčení o tom, že nepředstavuje prováděcím předpisem vymezený zákaz zastavení. Žalobce si proto byl nepochybně vědom, že v uvedené lokalitě je stanoven zákaz zastavení, zvláště pak za situace, má-li zde přechodné bydliště. Z uvedeného důvodu soud vyhodnotil jeho obranu za zjevně účelnou, a proto uvedenou námitku jako nedůvodnou zamítnul.

S ohledem na to, že shora vymezený přestupek byl ze strany žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně dostatečně prokázán, přičemž i uložená pokuta byla stanovena v rámci zákonného rozmezí, a to na samé spodní hranici, soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.

Ve výroku rozsudku ad II. pak soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. února 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová